

[Lasse Budtz]

vikling ved økonomisk blokade og ved f.eks. at minere Nicaraguas havne.

I El Salvador ser situationen langt mørkere ud, og i Honduras har man åbenbart accepteret den fuldkomne supermagtsdominans. Det planlagte valg til et mellemamerikansk parlament bør vi støtte, hvis vi overhovedet kan. Men for hele området gælder det, at det først og sidst er fattigdommen og den sociale nød, der må bekæmpes, og som er årsagen til den politiske situation.

Som den svenske viceudenrigsminister, Pierre Schori, sagde forleden i Silkeborg:

»Mellemamerika er en social vulkan og en menneskelig tragedie. Der er flere børn, der dør af sygdom end af den væbnede konflikt i El Salvador.«

Situationen i Panama er farlig, og det er den bl.a. og nok først og fremmest, fordi det her drejer sig om sikkerhedspolitik som følge af spørgsmålet om kontrol med kanalen. Jo fastere sandinisterne sidder i Nicaragua, jo større vil supermagtsindblandingen blive i Panama.

I Mellemøsten er der i hvert fald én ting, der er sikker: Der bliver ingen fred uden om palæstinenserne og heller ikke, hvis Israel fortsætter sin bosættelsespolitik eller besættelsespolitik, skulle jeg jo snarere sige, som den har udviklet sig i de okkuperede områder. Denne politik tager vi skarpt afstand fra. Man kan selvsagt ikke fortsætte en så hensynsløs besættelsespolitik – der i øvrigt er en overtrædelse af Genèvekonventionen – år efter år uden at fremkalde et modtryk. Palæstinenserne har akkurat den samme selvbestemmelsesret som israelerne. Israelerne burde jo være de første til at erkende det.

Socialdemokratiet støtter en international fredskonference i FN-regi med deltagelse af alle konfliktens parter samt de fem permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet. Der må skabes en fredsordning på basis af Sikkerhedsrådets resolutioner 242 og 338. Den israelske besættelse af Vestbredden og Gaza må høre op.

Indtil dette er sket, må Israel nøje efterleve Genèvekonventionens bestemmelser om beskyttelse af civilbefolkningen i de besatte områder. Det palæstinensiske folks ret til selvbestemmelse må sikres, også når det drejer sig om, hvem der skal repræsentere det ved forhandlingsbordet. Derfor må palæstinenserens ønske om at blive repræsenteret af PLO respekteres.

Til gengæld må PLO utvetydigt anerkende Israel. Den internationale konference må også sikre internationalt garanterede grænser for Israel. Jeg skal for en ordens skyld nævne, at denne politik er vedtaget af Socialdemokratiets hovedbestyrelse, og at vi i øvrigt komplimenterer de nordiske udenrigsministre for deres erklæring fra Tromsø om den mellemøstlige situation. I øvrigt er der en vis opblødning i Sovjets holdning; man er parat til igen at optage de diplomatiske forbindelser med Israel ved en konferencestart.

Den såkaldte Shultzplan rummer næppe løsningen, idet den ikke tager nok hensyn til de arabiske og palæstinensiske standpunkter, men den kan være begyndelsen til en positiv udvikling.

Iran-Irak-krigens håbløshed turde det ikke være nødvendigt at fremhæve. Millioner af mennesker er dræbt, mange fordi Irak har anvendt kemiske våben, og Irans religiøse vanvid har drevet andre tusinder i døden. De mange gidseltagninger i Mellemøsten er delvis et resultat af dette.

Iran-Irak-krigens konsekvenser for sejladsen beklager vi ganske overordentlig meget, også de danske tab på både den ene og den anden måde. Men vi mener ikke, at dansk forsvar er egnet til at være med i en beskyttelsesaktion.

Den fortsatte sydafrikanske tragedie med det hvide mindretals hensynsløse behandling af det store sorte og farvede flertal har fremkaldt en ganske bred international sanktionspolitik, hvor Norden og Danmark heldigvis er gået i spidsen. Man har også forsøgt sig i EF, men det er en kendsgerning, at her er det ikke gået nær så godt, som det burde, og ikke mindst den britiske modstand er årsag til denne udvikling. Men det er kun ved hjælp af de store lande, at man kan nå frem til en virkelig effektiv sanktionspolitik, og det er kun ved fredelige midler, at man må forsøge at ændre den politiske udvikling.

Derved kan man også give Namibia den fred og selvstændighed, som landet i talrige år har haft krav på. Derved har man også en chance for at stoppe krigene i Angola og Mozambique. Det er beklageligt at måtte konstatere, at også her mærkes Reagan-regeringens indsats på den forkerte side. Det er en kortsynet politik – som desværre er næsten klassisk i en række vestlige lande – fordi den giver de modsatte resultater af